

Den svenske arbejdsgiverrepræsentant *Bergenström*, der talte på de danske, finske, norske og svenske arbejdsgiveres vegne, omtalte den interesse alle lande har i, at der i tide træffes foranstaltninger til beskyttelse af de ældre arbejdere, selv om problemet har forskellig vægt i de forskellige lande og regioner. Regeringerne, arbejdsgiver- og arbejderorganisationer burde finde hinanden i et samarbejde om udbygning af undersøgelser vedrørende de ældres arbejdskraft. Også pensionsproblemerne blev fremhævet. Endelig nævnedes betydningen af, at ILO i sine erhvervsvejlednings- og tekniske træningsprogrammer fuldt ud tilgodeser de ældre arbejderes specielle problemer.

En væsentlig del af talerne under debatten om generaldirektørens beretning var fagforeningsrepræsentanter samt delegerede fra udviklingslandene, der fremhævede nødvendigheden af særlige undersøgelser vedrørende de ældre arbejderes problemer, dels nationalt, dels internationalt under samarbejde mellem ILO og bl. a. WHO.

Der var en forskel i indlæggene fra delegerede for de „nye“ lande og fra de „gamle“, svarende til forskellene i den andel, de ældre arbejdere udgør af den samlede arbejdsstyrke i de respektive lande. Samtidig blev det fra flere sider påpeget, at der var andre og vigtigere problemer, ILO kunne have taget op, end problemet omkring de ældre arbejdere.

I sin svartale kom generaldirektør *Morse* ind på den indbyrdes sammenhæng, der består mellem udviklingen i de forskellige lande og regioner, idet verdensomspændende velstand kun kan opnås, hvis alle lande, fuldt industrialiserede som under udvikling, opnår og bevarer en høj og stabil økonomisk udvikling. Generaldirektøren kom herved ind på betydningen af, at den faglige bevægelse blev styrket mest muligt, specielt i udviklingslandene. Men også for de industrielle lande har ILO betydning gennem sit undersøgelsesarbejde vedrørende automation og teknologiske forandringer, og *Morse* anførte i denne forbindelse, at der i beretningen til konferencen i 1963 ville blive taget stilling til ILOs nuværende arbejdsprogrammer og de krav, der stilles hertil af udviklingerne i verden. ILO har en opgave

som katalysator for de nationale bestræbelser og samordningen af teknisk samarbejde mellem landene indbyrdes.

2. Finansielle spørgsmål.

Arbejdsorganisationens budget for 1963 behandledes i den særlige finanskomité, der består af en regeringsrepræsentant fra hvert medlemsland, der deltager i konferencen. Forud for forelæggelsen i finanskomiteen behandles budgetforslaget i arbejdsorganisationens styrelsesråd, og det er her, den egentlige behandling af enkeltheder i forslaget finder sted.

Budgetforslaget for 1963 omfattede udgiftsposter på noget over 14,5 mill. dollars, hvilket var en stigning på omkring 30 pct. i forhold til det forrige budget. Stigningen skyldes dels en udvidelse af den del af ILOs praktiske virksomhed, der finansieres af organisationens almindelige budget, dels en foreslået lønforhøjelse til arbejdsbureauets underordnede personale.

I budgetforslaget var ca. 1,3 mill. dollars afsat til organisationens praktiske virksomhed. Det må herved erindres, at størstedelen af denne virksomhed finansieres ved hjælp af andre midler, der stilles til ILOs rådighed. For året 1962 er der således stillet omkring 4,0 mill. dollars til ILOs rådighed af midlerne under De forenede Nationers program for udvidet teknisk bistand, og endvidere har De forenede Nationers såkaldte specialfond bevilget ILO i alt omkring 10,5 mill. dollars til gennemførelse af større projekter for teknisk bistand, projekter, hvis gennemførelse vil strække sig over flere år.

I finanskomiteen blev der gennemgående givet tilslutning til budgetforslaget, og repræsentanter for såvel arbejdsgiver- som arbejdergruppen i styrelsesrådet anbefalede forslaget. De østeuropæiske repræsentanter kritiserede imidlertid forslaget, fordi en for stor del af udgiften efter deres opfattelse blev anvendt til administration, og disse repræsentanter kritiserede i denne sammenhæng generaldirektørens personalepolitik, idet de fandt, at visse vesteuropæiske lande og De forenede Stater var overrepræsenteret blandt personalet, hvorimod ILOs nye medlemslande og de socialistiske lande i høj grad var underrepræsenteret.